

danne Sager pleier at henholde sig til Regjeringen. Naar der forelægges et Lovforslag, som vedrører forskjellige Institutioner, antager man, at Regjeringen til sin egen Betryggelse har foretaget de Skridt, som den anseer for nødvendige og rigtige, og vi blande os ikke ind i saadanne Forhold. Ligeledes pleie vi, naar vi selv stille Endringsforslag i lignende Forhold, at overlade til Regjeringen, hvorvidt den finder det rigtigt at indhente Erklæringer til Oplysning for Thinget i saa Henseende, men vi blande os ikke dert. Vi afgjøre den Slags Sager i Overensstemmelse med, hvad vi finde rigtigt eller ikke rigtigt, og derved lade vi det beroe; hvis vi finde et Forslag rigtigt, bekræftige vi os ikke med, hvilke Erklæringer Regjeringen forud maatte have indhentet.

Saaledes gaaer det ogsaa, naar Udvalg stille Forslag; naar der ikke er ganske særegne Grunde til Tvivl, foranledige de ikke, at der bliver indhentet Erklæringer, idet man beroliger sig ved, at Regjeringen har indhentet de Oplysninger, den anseer nødvendige; naar den troer at kunne tiltræde de paagjældende Forslag, berolige vi os. Saaledes er det ogsaa skeet i nærværende Tilfælde. De Forslag, hvorom Tale er, ere forelagte Regjeringen; men hverken har Finansministeren i den tidligere Sag eller Kultusministeren i den nærværende gjort nogen Indvending imod den paagjældende Side af Forslaget, og dermed vil Thinget altsaa kunne berolige sig. Jeg seer sandelig heller ikke, hvad vi ellers skulde gjøre; thi skulde vi i alle den Slags Sager indhente Erklæringer fra alle mulige Autoriteter, vilde vi slet ingen Vel kunne komme. Jeg troer ogsaa at kunne berolige Forsamlingen med, at de Betænkkeligheder, som det ærede Medlem fremhævede, og som jeg i dette Dieblif ikke nærmere skal gaae ind paa, alle angik saadanne Ubetydeligheder, at de, selv om de vare begrundede, paa ingen Maade kunde medføre nogen væsentlig Skade for Sagen; men de Ulemper, det ærede Medlem fremhævede, ere alle af den Art, at de have været forudsete, og der vil altsaa ikke fra den Side kunne hentes nogen Indvending. — Den Hovedindvending, som er gjort gjældende imod Forslaget, er fremkommen fra det ærede Med-

lem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Steen), ligesom den ogsaa er berørt af andre ærede Medlemmer. Idet det ærede Medlem omtalte Forhold, vedrørende den almindelige Lønningslov — Noget, jeg ikke skal berøre, da han kun tog det frem for Leilighedsviis at begrunde sin Afstemning i den sidstnævnte Sag, der ikke nu foreligger — meente han nemlig, at man begik en Feil ved, at man overhovedet vilde indlade sig paa, hvad han kaldte et Formynderskab, ligeoverfor Folk, som man dog vilde stille saa frit som muligt ligeoverfor Statskassen. Jeg finder, at der er Anledning til at drøfte denne Sag, idet jeg troer, at den ikke ganske forholder sig saaledes, som det ærede Medlem har fremstillet den. Hvor meget man end kan ønske i saa Henseende at frigjøre sig, vil der dog altid i den Slags Forhold være en vis Nødvendighed for at forudsæe det Tilfælde, at de Personer, der have tjent Staten tro, længe og godt, fremkomme med Andragender om Pension eller Understøttelse, som man ikke kan vise bort. Denne Side af Sagen skal jeg imidlertid lade ligge; thi den angaaer et ganske simpelt formelt Spørgsmaal. Der er forelagt os Bestemmelser, der meget nærme sig til, hvad Udvalget har foreslaaet, og det ærede Medlem troer, at vi skulde blive staaende ved hine Bestemmelser. Han har ikke stillet Forslag om, at alle disse af Regjeringen foreslaaede Bestemmelser skulde udgaae, men han har kun meent at maatte gjøre en Indvending imod Udvalgets Forslag med Hensyn til Livrenten, en Indvending, der ligesaa fuldt gjælder det af Regjeringen forelagte Forslag; det forekommer mig derfor ikke, at der har været nogen Grund dertil; thi vort Forslag gaaer kun ud paa at forbedre den Tanke, Regjeringen har fremsat. Dernæst have flere ærede Medlemmer fremhævet den Betragtning, at det vilde være rigtigt, at man gav Leilighed til, at der kunde udbetales de Bedkommende en Sum eengang for alle, og med Hensyn til dette Spørgsmaal behøvede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) et Forslag til den almindelige Lønningslov. Jeg skal ikke her gaae ind paa en nærmere Drøftelse af, hvorvidt en saadan Bestemmelse vilde passe i den almindelige